Čj. R 19/2000 V Brně dne 31. 10. 2002

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 10. 2000 čj. S 48/00-1480/00-210 ve věci porušení ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění zákona č. 495/1992 Sb. a zákona č. 286/1993 Sb., podal účastník řízení **Plzeňská energetika a.s.**, IČ 25 24 06 68, se sídlem Tylova 57, 316 00 Plzeň, ve správním řízení právně zastoupený na základě plné moci ze dne 14. 7. 2000 Mgr. Romanem Denešem, Bělocerkevská 3, Praha 10, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 10. 2000 čj. S 48/00-1480/00-210

ruším

a správní řízení ve věci **zastavuji.**

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 5. 10. 2000 rozhodnutí čj. S 48/00-1480/00-210, v jehož 1. výrokové části deklaroval, že účastník řízení Plzeňská energetika a.s., IČ 25 24 06 68, se sídlem Tylova 57, 316 00 Plzeň (dále jen „účastník řízení“ nebo „Plzeňská energetika“) porušil ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“ anebo „zákon o ochraně hospodářské soutěže“) tím, že od prosince 1999

neoprávněně vynucoval uzavření výlučných smluv na dodávky tepla, zemního plynu, vzdušných plynů, pitné, užitkové a průmyslové vody na společnostech ŠKODA, KOVÁRNY, Plzeň, s.r.o., IČ 47 71 85 87, se sídlem Tylova 1/57, 316 00 Plzeň (dále jen „ŠKODA KOVÁRNY“) a ŠKODA, HUTĚ, Plzeň, s.r.o., IČ 47 71 87 06, se sídlem Tylova 1/57, 316 00 Plzeň (dále jen „ŠKODA HUTĚ“), na dobu do 21. 9. 2013, čímž zneužil svého monopolního postavení na trhu dodávek výše uvedených produktů. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) zákona Úřad účastníkovi řízení toto zneužívání monopolního postavení zakázal a za porušení zákona mu ve 2. výrokové části podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. h) a § 14 odst. 4 zákona uložil pokutu ve výši 1,000 000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení včas rozklad.

Úvodem rozkladu účastník řízení namítl, že Úřad nevzal dostatečně v úvahu okolnosti, za kterých došlo k jednání o uzavírání příslušných smluv, které Úřad považuje za jednání narušující hospodářskou soutěž. Dále vyslovil názor, že zejména dodací podmínky, cena a její periodické sjednávání, možnosti využití alternativních zdrojů a alternativního řešení sporů neodporují příslušným ustanovením zákona o ochraně hospodářské soutěže a že šlo o nabídku, která obsahovala zcela konkurenční podmínky a která byla učiněna v souladu se zvyklostmi v daném odvětví v České republice. Podotkl, že nemůže být jakýmkoliv způsobem nucen, aby dodával energii odběratelům bez platně uzavřené smlouvy o odběrech.

V dalších částech rozkladu se účastník řízení vyjadřoval k vymezení relevantního trhu s argumentací popírající konstataci Úřadu, že účastník řízení na tomto trhu zaujímá monopolní, popřípadě i dominantní postavení, zejména ve vztahu ke společnostem patřícím do skupiny společnosti ŠKODA, a.s. Odvolal se přitom na rozhodnutí Úřadu o povolení spojení podniků Midlands Power Europe B.V. a ŠKODA ENERGETIKA s.r.o., č.j. S 126/1998-2099/98-210, kde byl relevantní trh geograficky vymezen územím města Plzně s podílem Plzeňské energetiky na výrobě a distribuci tepelné energie těsně nad 30 % ve výši 31,9 % a stejně tak na výrobě a distribuci dálkového tepla ve výši 31,9 %. Konstruoval dále domněnku, že za předpokladu, že elektrickou energii společnostem ŠKODY nadále dodává pouze Západočeská energetika, a.s., která odebírá celý výkon tepelné energie od Plzeňské energetiky, a dále s ohledem na růst produkce Plzeňské teplárenské a. s., nezaujímá již Plzeňská energetika dominantní postavení ani na jednom z trhů uvedených produktů. Spíše naopak dceřiné společnosti ŠKODY, zejména ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ, které svými odběry zajišťují téměř jednu polovinu příjmů Plzeňské energetiky z přímého prodeje a další procentuální část zisků díky prodeji elektrické energie Západočeské energetice, a.s., zaujímají dominantní postavení ve vztahu k Plzeňské energetice.

Dále účastník řízení dovozoval, že i v případě dominantního postavení Plzeňské energetiky, aplikace ustanovení § 9 odst. 3 zákona by nebyla možná, neboť toto postavení Plzeňská energetika nezneužívala. Namítl, že soutěžitelem – konkurentem Plzeňské energetiky v oblasti poskytování tepla je Plzeňská teplárenská, a.s., která ovládá více než 75 % relevantního trhu s teplem. Pokusy Plzeňské energetiky sjednat si takové vztahy se svými zákazníky, které by zajistily její ekonomickou životaschopnost, nemohou být považovány za zneužití dominantního postavení ke škodě a na újmu skutečného dominantního soutěžitele, tj. Plzeňské teplárenské, a.s. Co se týče zákazníků, účastník řízení poukázal na to, že Plzeňská energetika v podstatě nemá jiného alternativního velkoodběratele napojeného na svoji distribuční síť tepla než společnosti ŠKODY. Ve vztahu k veřejnému zájmu má za to, že projednávání obchodně akceptovatelných smluv je naprosto nezbytné v zájmu zachování soutěžního prostředí na daném trhu.

Účastník řízení dále namítl, že Plzeňská energetika v obchodních vztazích jednala zdrženlivě i přes neústupnost ŠKODY KOVÁRNY a ŠKODY HUTĚ během zdlouhavého vyjednávání smluv. Podotknul, že veškeré podmínky vztahující se k prodeji a nabytí ŠKODY ENERGETIKY s.r.o. byly důkladně projednávány, a to zejména ve Smlouvě o potvrzeních, prohlášeních a závazcích týkajících se smlouvy o prodeji a převodu obchodního podílu a o právech na odškodnění a smluvních pokutách s tím spojených, uzavřené dne 21. 9. 1998, která požadovala, aby ŠKODA a. s. a Midlands Power Europe B.V. (nyní: CINERGY GLOBAL RESOURCES 1 B.V., dále jen „CINERGY“) zajistily uzavření dlouhodobých odběrových smluv mezi dceřinými společnostmi ŠKODY, a.s. a ŠKODOU ENERGETIKOU s.r.o. obsahující dohodnuté podmínky. Uzavření dlouhodobých smluv požadovaly obě strany, ŠKODA, a. s. z důvodu dlouhodobého a spolehlivého zdroje produktů od své bývalé dceřiné společnosti a CINERGY za účelem zajištění návratu vložené investice a rozumného zisku. Nové dlouhodobé smlouvy měly být uzavřeny také proto, že existující odběrové smlouvy nesplňovaly veškeré náležitosti požadované energetickým zákonem.

Účastník řízení dále uvedl, že jeho ekonomická existence je zcela závislá na společnostech náležejících ke skupině ŠKODA, a. s. Téměř 75 % příjmů Plzeňské energetiky plyne z dodávek dceřiným společnostem ŠKODY a. s., proto dominantní postavení zaujímají spíše tyto společnosti vůči účastníkovi řízení. Společnosti ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ, se kterými účastník řízení vedl přímá jednání, využívaly svého téměř monopolního postavení ve vztahu k němu za účelem donucení Plzeňské energetiky ke sjednání nespravedlivých a nepřiměřených ekonomických podmínek s vědomím, že Plzeňská energetika v podstatě nemůže své produkty a služby v uvedeném rozsahu dodávat jiným zákazníkům. Plzeňská energetika informovala dceřiné společnosti ŠKODY, a. s., že dříve sjednané smlouvy budou v souladu se smluvní výpovědní lhůtou vypovězeny, čímž účastník řízení podle svého názoru v podstatě zaujal vstřícné stanovisko. Zejména poukázal na skutečnost, že Plzeňská energetika neukončila dodávky, přestože v případě neexistence smluv tak učinit mohla. Navíc i přesto, že společnosti skupiny ŠKODY, a. s. podaly žalobu na zahájení řízení o vydání předběžného opatření za účelem přinutit Plzeňskou energetiku nadále dodávat elektrickou energii, Plzeňská energetika tyto společnosti ujistila, že dodávky nepřeruší, pokud budou nadále v dobré víře vyjednávat o uzavření příslušných odběrových smluv. Tento příslib vedl k dalším jednáním mezi stranami v období od března do června 1999 a vyústil v podpis dlouhodobých údajně spravedlivých a rozumných odběrových smluv všemi společnostmi ŠKODY, a. s. s výjimkou společností ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ.

V další části rozkladu účastník řízení opětovně konstatoval, že odběrové smlouvy podepsané dceřinými společnostmi ŠKODY, a.s. a předložené Plzeňskou energetikou společnostem ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ, byly spravedlivé a rozumné a neomezovaly nepřiměřeně soutěž. Dále podrobně analyzoval podmínky odběrových smluv navržených Plzeňskou energetikou, podepsaných všemi společnostmi Škody s výjimkou společností ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ. K Úřadem zejména vytýkaným podmínkám ve smlouvách (exkluzivní právo na dodávky příslušných produktů na dobu do 21. 9. 2013 bez možnosti výpovědi) účastník uvedl, že dlouhodobé smlouvy týkající se velkých energetických projektů jsou obvyklé a často nezbytné, neboť představují podporu dlouhodobých a podstatných investic. Dále uvedl, že dlouhodobé smlouvy na odběr produktů, které ŠKODA, a. s. požadovala a přiměla požadovat za strany svých dceřiných společností, podpořily prodej a nabytí ŠKODY ENERGETIKY s.r.o.

Podle účastníka řízení byl Úřadem přehlédnut další důležitý faktor, a to tradiční role regulačních úřadů a pravidla zabraňující chování v rozporu se soutěžním právem ze strany společnosti zajišťující veřejné služby. Namítl, že dodavatelé produktů jako je voda, plyn, teplo a elektrická energie nemohou požadovat za dodávku svých služeb a produktů jakoukoliv cenu nebo cenu, která je tržně určená, neboť podléhají mnoha omezením. Účastník řízení konstatoval, že regulační rámec upravený ve smlouvě jím navržené je dalším důležitým důvodem, proč smlouva předložená společnostem ŠKODY, a.s. nepředstavuje zneužití tržního postavení Plzeňskou energetikou a je rovněž důvodem, proč není v rozporu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže. Navrhovaná Rámcová smlouva o dodávce a odběru produktů podle jeho mínění naopak podporuje soutěžní chování. Vzhledem k ceně, kvalitě a množství dodávaných produktů se Plzeňská energetika vůči společnostem ŠKODY, a.s. chovala soutěžně, jinak by tyto společnosti mohly odebírat produkty z jiných zdrojů.

Účastník řízení rovněž namítl, že nikde ve smlouvě není řečeno, že produkty budou odebírány výhradně od Plzeňské energetiky. Zopakoval ustanovení smlouvy o tom, že pokud Plzeňská energetika nebude dodávat produkty v souladu s množstvím a kvalitou požadovanou dceřinými společnosti ŠKODY, a.s. nebo v souladu s cenovými ustanoveními článku 9.1. (spravedlivá cena v souladu s příslušnými regulačními předpisy a cena soutěžní), může ŠKODA jako zákazník odebírat produkty od jiných dodavatelů. Shrnul, že i kdyby Plzeňská energetika byla striktně výhradním dodavatelem, takové ujednání by samo o sobě nebylo zneužitím pozice na trhu nebo nepřiměřeným omezováním soutěže, stejně jako dlouhodobé smlouvy samy o sobě nejsou v rozporu s veřejným zájmem, kterým je podpora soutěžního prostředí. Podle mínění účastníka je smlouva vyvážená, neboť Plzeňská energetika by nemohla zneužívat svého postavení, protože její podnikání podléhá přísným regulačním předpisům, které se vztahují na dodavatele zmíněných produktů, a v důsledku ustanovení o rozhodčím řízení vedeném nezávislou třetí stranou nemůže Plzeňská energetika manipulovat se svými zákazníky.

Závěrem rozkladu účastník řízení požádal, aby Úřad zrušil napadené rozhodnutí a rozhodl, že Plzeňská energetika nezaujímá monopolní ani dominantní postavení na trhu vůči společnostem skupiny ŠKODY, a.s., že nezneužila svého tržního postavení během rozsáhlých vyjednávání vedoucích k uzavření navrhovaných smluv, že navrhované smlouvy jsou spravedlivé a rozumné a neomezují nepřiměřeně soutěžní prostředí. Účastník řízení rovněž požádal, aby Úřad pokutu uloženou účastníku řízení snížil anebo zrušil.

Správní orgán rozhodující v prvním stupni neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s odst. 2 téhož ustanovení postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Dne 1. 7. 2001 nabyl účinnosti zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, který zrušil zákon č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb. se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí včetně rozkladu a příslušného správního spisu přezkoumal v celém rozsahu a o věci uvážil takto:

Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona má soutěžitel na relevantním trhu monopolní postavení, není-li vystaven soutěži vůbec, dominantní postavení pak zaujímá v případě, že

není vystaven soutěži podstatné. Ustanovení § 9 odst. 2 zákona pak zpřesňuje obecnou definici dominance tak, že dominantní postavení na trhu má soutěžitel, který dodávkami na relevantním trhu zajišťuje v období kalendářního roku nejméně 30 % dodávek shodného, porovnatelného nebo vzájemně zastupitelného zboží. Podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona, věta prvá - monopolní nebo dominantní postavení nesmí být soutěžitelem zneužíváno na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů, ani na úkor veřejného zájmu. Výrok o zneužití monopolního (popřípadě dominantního) postavení může tedy být vysloven pouze v případě, je-li toto postavení bezpečně prokázáno a spolu s tím prokázána újma jinému soutěžiteli či soutěžitelům nebo spotřebitelům nebo úkor veřejného zájmu, přičemž tato újma či úkor musí být v příčinné souvislosti s protisoutěžním jednáním monopolního (popřípadě dominantního) soutěžitele.

S ohledem na námitky účastníka řízení v rozkladu jsem se proto v prvé řadě zabýval správností vymezení relevantního trhu a postavení účastníka řízení na tomto trhu.

Úřad věcně vymezil relevantní trh na trh dodávek zemního plynu, vzdušného plynu, tepla (v horké vodě a páře), vody (užitkové, průmyslové pitné a chladicí vody a odvod odpadních vod) konečnému spotřebiteli, kdy uvedené produkty jsou zejména z cenového hlediska nezaměnitelné, časově jako trh bez podstatných časových ohraničení a po stránce geografické jako území, kde se nacházejí technické sítě účastníka řízení a které je v případě tepla a zemního plynu vymezeno státní autorizací podle zákona č. 222/1994 Sb., energetický zákon.

Účastník řízení namítl vymezení relevantního trhu po stránce geografické poukazem na rozhodnutí Úřadu č.j. S 126/1998-2099/98-210, kterým Úřad povolil spojení podniků Midlands Power Europe B.V. a ŠKODA ENERGETIKA s.r.o. (nyní Plzeňská energetika), kdy relevantní trh geograficky označil územím města Plzně s podílem ŠKODY ENERGETIKY s.r.o. ve výši 31,9 % na výrobě a dodávkách tepelné a elektrické energie. Této námitce odkazující na zmíněné rozhodnutí nemohu zcela přisvědčit, neboť relevantní trh může být definován rozdílně při posuzování zneužití dominantního postavení, kdy je důležitý relevantní trh věcně a geograficky vymezený zpravidla v určitém období v minulosti, kdy docházelo nebo mohlo docházet ke zneužití dominance, při hodnocení účinků spojení soutěžitelů je naopak důležitý relevantní trh věcně a geograficky zohledňující potenciální stav v budoucnu, který se tak může lišit od současného trhu v důsledku očekávaných změn následkem spojení a dalších s tím souvisejících faktorů.

Na vymezeném relevantním trhu Úřad deklaroval postavení účastníka jako monopolní, když vycházel z toho, že společnosti ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ a i další společnosti výrobní a obchodní skupiny ŠKODA, a.s., sídlící v hlavním průmyslovém areálu ŠKODY v Plzni, Tylova 57, jsou plně závislé na odběrech předmětných produktů od účastníka řízení.

Po přezkoumání postavení účastníka řízení na relevantním trhu jsem však dospěl k závěru, že vznesené námitky ohledně neexistence jeho monopolu mohou být oprávněné, neboť prvostupňový správní orgán geograficky označil relevantní trh územím, na kterém se nacházejí technické sítě účastníka řízení a důsledně nezjistil možnosti konkurence jiných společností na území města Plzně, dodávajících média (např. Západočeská energetika, a.s. či jiná plynárenská nebo teplárenská společnost). Konstatuji, že monopolní postavení účastníka řízení na relevantním trhu, deklarované a odůvodňované v napadeném rozhodnutí, je přinejmenším sporné. Naproti tomu lze důvodně předpokládat, že postavení účastníka řízení

v inkriminovaném období bylo ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 zákona na daném území a v daném čase zřejmě dominantní, jeho skutečný tržní podíl však spolehlivě zjištěn nebyl.

Otázky a pochybnosti ve věcech zejména podílu účastníka řízení na geograficky vymezeném relevantním trhu, jejichž vyjasnění je ve smyslu skutkové podstaty deklarovaného porušení zákona prvořadé, jsou samy o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Proto jsem z hlediska účelnosti a hospodárnosti případného pokračování řízení dále zkoumal, zda jednáním účastníka řízení vznikla újma jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům nebo zda jeho jednání bylo na úkor veřejného zájmu.

Ze shromážděných spisových materiálů nesporně vyplynulo, že jednáním účastníka řízení nevznikla újma spotřebitelům, stejně tak nedošlo k dotčení veřejného zájmu. V úvahu tedy přichází event. újma jiným soutěžitelům, tj. ve smyslu 1. výrokové části společnostem ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ. Tato újma jim měla vzniknout tím, že účastník řízení po nich vynucoval uzavření výlučných smluv na dodávky tepla, zemního plynu, vzdušných plynů, pitné, užitkové a průmyslové vody, a to na dobu cca 13 let do 21. 9. 2013. S tímto závěrem správního orgánu prvého stupně se neztotožňuji. Za vynucování uzavření nových Rámcových smluv o dodávce a odběrech nelze považovat skutečnost, že společnostem ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ byly dne 3. 1. 2000 doručeny výpovědi stávajících Smluv o dodávce paliv, energií, médií a o spolupráci v této oblasti č. 14/21-1/95 a č. 14/21-2/95, ve znění pozdějších dodatků, z důvodu záměru Plzeňské energetiky uzavřít nové smlouvy. Formou určitého nátlaku se sice může jevit avizované přerušení dodávek k 31. 3. 2000 v souladu s ukončením platnosti vypovězené smlouvy, kdy dřívější datum 31. 3. 2000 namísto 30. 6. 2000 bylo uvedeno pouze nesprávným výpočtem konce běhu výpovědní lhůty; k realizaci přerušení dodávek ze strany Plzeňské energetiky však nedošlo. Ačkoli společnosti ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ z obav o přerušení dodávek podaly dne 15. 3. 2000 návrh na vydání předběžného opatření, které by spočívalo v dodržování povinností ze stávajících Smluv o dodávkách energií do 30. 6. 2000, byl jejich návrh Krajským soudem v Plzni usnesením ze dne 29. 3. 2000 zamítnut, protože soud dospěl k závěru, že důvody pro nařízení předběžného opatření nejsou dány, nebylo-li prokázáno, že odpůrce skutečně hodlal dodávky ukončit. Účastník právě naopak prohlásil, že je připraven a bude společnostem skupiny ŠKODA dodávat produkty i po 31. 3. 2000, což činil. V mezidobí probíhala mezi smluvními stranami jednání o uzavření nových smluv o odběrech. Jelikož ke vzájemné dohodě smluvní strany do 30. 6. 2000 nedospěly, byly mezi účastníkem řízení a společnostmi ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ uzavřeny zjednodušené smlouvy na dodávku produktů s platností do 31. 7. 2000 s tím, že se předpokládalo jejich prodloužení do doby uzavření dlouhodobých smluv. V daném případě by tedy bylo možné hovořit pouze o potenciálním vzniku újmy v budoucnosti, neboť jednání účastníka řízení svědčilo o snaze zavázat si své odběratele na co nejdelší dobu a ochránit se tak před vstupem konkurence na trh v souvislosti s účinností nového energetického zákona a liberalizací trhu v síťových odvětvích. Uzavřením zmíněných smluv na dobu cca 13 let by mohlo dojít k omezení odbytových cest konkurence a vytvoření nezanedbatelné bariéry pro vstup nových soutěžitelů na trh a tím zároveň i k omezení volby zásobovacích zdrojů odběratelů. Na rozdíl od skutkových podstat ustanovení § 3 odst. 1 zákona, který uvažuje i s potenciálním narušením soutěže následkem zakázaných jednání soutěžitelů, z dikce ustanovení § 9 odst. 3 zákona naopak plyne, že újma způsobená zneužitím monopolního nebo dominantního postavení musí být skutečná, nikoliv jen předpokládaná.

Jelikož řízení neprokázalo naplnění materiálního znaku skutkové podstaty zneužití monopolního nebo dominantního postavení, a to vznik skutečné újmy jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům nebo úkor veřejného zájmu v důsledku jednání soutěžitele v tomto postavení, a z konsekvencí případu je zřejmé, že ani v novém řízení by újma společnostem ŠKODA KOVÁRNY a ŠKODA HUTĚ prokázána být nemohla, neboť zmíněné odběrové smlouvy na dobu určitou do 21. 9. 2013 uzavřeny nebyly, rozhodl jsem o zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení. Z tohoto důvodu nepovažuji za nezbytné podrobně se vyjadřovat k jednotlivým ustanovením návrhů inkriminovaných smluv z hlediska zákona o ochraně hospodářské soutěže, jakož i ke všem ostatním námitkám účastníka řízení vzneseným v rozkladu.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

právní zástupce účastníka řízení
Mgr. Roman Deneš
Bělocerkevská 3, Praha 10

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 11. 2002 a stalo se vykonatelným dne 6. 11. 2002.